

Geloven

Nettie Wester Dag van de Retoriek 2017

1) Geloof in het (brein van het) individu

“Tegenwoordig zijn de meeste mensen, door de ontwikkeling van de wetenschap, gewend zichzelf te beschouwen als toevallige bezoekers van een onbegrijpelijke tentoonstelling waar ze verloren en doelloos in rondlopen” Dit schrijft Jos Kessels in zijn boek “Scholing van de geest”.

Ja, de wetenschap. Het heeft ons veel gebracht. Vele raadsels en problemen zijn opgelost. We leven in welvaart, langer dan ooit. We geloven in de kracht van ons brein en proberen het mysterie van het leven te ontleden en misschien het leven wel te kopiëren in de toekomst. Hoera voor de wetenschap.

Het draait allemaal om bewijzen. Iets is waar als je het kan reproduceren, als er telkens hetzelfde gebeurt. Voorspelbaarheid dus. De wetenschap is zwart – wit, iets is waar of iets is niet waar. Zelfs in de sociale wetenschappen geldt bewijskracht en wordt deze uitgedrukt in percentages. Als 65% van de proefpersonen zo reageert dat is het waar en met 95% is het zeker waar.

En soms gebeurt er iets onverklaarbaars. Als het niet te reproduceren is, is het een meetfout. En een meetfout mag je negeren.

Maar wat nou als die meetfout iets bijzonders laat zien? Je aan het denken zet buiten de gebaande wegen?

Jammer dan, daar heeft de wetenschap geen tijd voor, dan staan we stil of erger nog, gaan we achteruit.

De ruimte voor mysterie wordt steeds kleiner. Fantasie en creativiteit dienen slechts voor het vinden van oplossingen voor problemen op ons pad naar kennis.

Zo verklaren we de wereld, zo slaan we de wereld plat.

Geloven past niet in deze wereld en het wordt vaak bestempeld als naïef.

Ik hoor mensen zeggen: “vroeger dachten de mensen dat bij donder en bliksem de goden boos waren. Nu weten we beter, nu kunnen we het verklaren”.

We leren onze kinderen kritisch te denken. De ruwe waarheid over Sinterklaas haalt ze voor altijd uit het klakkeloos aannemen van te mooie verhalen.

Want er zijn geen mysteries, geen wonderen in de wereld. Alles is verklaarbaar, zo niet nu, dan in de toekomst.

Elke bovennatuurlijke of spirituele ervaring wordt veroorzaakt door kortsluiting in onze hersenen.

Reduceert dit ons tot toevallige bezoekers op de aarde waar we verloren en doelloos rondlopen?

2) Mijn zoektocht naar mij

Het zal jullie niet verbazen dat, met een wetenschapper als vader, ik de ‘harde’ kant van de techniek op ben gegaan. Computers vond ik helemaal geweldig en heb daar mijn werk van gemaakt.

Jarenlang het ik met plezier de meest mooie systemen gecreëerd. Telkens weer nieuwe uitdagingen zoekend bij verschillende bedrijven. Het mooie was dat ik dat vaak alleen kon doen. Ik was als persoon een expert en kon helemaal zelf systemen bouwen en projecten leiden. Telkens weer iets anders, iets nieuws, iets wat ik nog nooit had gedaan. De wereld was duidelijk en kon mezelf goed staande houden.

Naarmate ik ouder werd en steeds meer verschillende dingen had gedaan, kwam steeds vaker de vraag naar boven “En wat is nu mijn unieke bijdrage aan de wereld?”.

Ik vond het moeilijk werk te vinden waarvoor ik werkelijk gepassioneerd was. Ik wist zelfs helemaal niet wat mijn passie was. Zo had ik mij laten meevoeren door mijn opvoeding, de omgeving en de verwachtingen van de maatschappij en de mensen om mij heen.

En ik zag steeds meer dingen die niet zo liepen als ik zou willen. Mensen die elkaar het leven moeilijk maakten. Het deed mijn hart pijn.

Ik voelde me een bezoeker op een onbegrijpelijke tentoonstelling, waarbij ik mezelf was verloren.

Wie was ik dan? Wie ben ik dan?

Ik ging op zoek naar mijzelf. Na 50 jaar in mijn hoofd te hebben geleefd, kwam ik thuis in mijn lichaam, bij mijn gevoel.

En ik begon andere boeken te lezen. Psychologie, filosofie, religie en esoterie.

Mijn wereld groeide (en groeit nog steeds). En daarmee vervagen de grenzen. Het is niet meer zo duidelijk als 0 en 1, als waar en niet waar.

3) De Eenheid.

Ik ben in een hele andere wereld terecht gekomen. Een wereld met wazige grenzen en misschien met helemaal geen grenzen.

Langzamerhand besef ik dat alles met elkaar verbonden is. Het is niet los te zien van elkaar. De mensen, de dieren, de dingen. Groter zelfs. De sterren, de melkwegstelsels, de kosmos.

Is er dan toch een bron waar alles uit voortkomt? God?

Ik kan me voorstellen wat een zegen een religie kan zijn. Het contact met het hogere, de steun in moeilijke tijden en de inspiratie om goed te doen.

Maar voor mij heeft de kerk afgedaan, met zijn starre regels en oordelen. Het haalde voor mij de sparkel uit het leven, je moest lijden om in de hemel te komen. Wie verzint er zoiets?

Tegenwoordig hebben veel mensen een eigen godsbeeld. Ik heb ook een eigen beeld.

En het zijn allemaal individuele beelden.

Maar als we allemaal zijn verbonden, zijn ook onze beelden verbonden.

Wat een energie geeft het als je al die beelden bij elkaar veegt: we hebben de hogere macht in onze handen. Wat een mooie wereld kunnen we maken als we ons op dat niveau verbinden.

Weg zijn alle geschillen, we zijn een en zorgen voor ons allen als eenheid.

We zijn één, uit een bron.

Dit spreekt me aan en voelt goed, verklaart veel en .. Het geeft me hoop.

Hoop dat ik na mijn dood nog besta.

4) Ik wil geloven, durf ik het?

Ik wil geloven dat ik met alles en iedereen verbonden ben. Ik wil het voelen in al mijn cellen, ervan doordrongen zijn.

En ik ben bang.

Dat de mensen mij naïef vinden en me voor gek verklaren.

Dat mensen om wie ik geef zich onbegrijpend van mij afkeren en zich niet meer met mij kunnen verbinden.

Ik ben bang voor de eenzaamheid. Mijn grootste wens is immers verbonden zijn.

Wat als ik het niet geloof?

Ook dan ben ik bang.

Bang om te sterven.

Bang voor een zinloos bestaan.

Bang om mezelf te zien als een toevallige bezoeker van een onbegrijpelijke tentoonstelling waar ik verloren en doelloos in rondloop.

Ik wil geloven in verbondenheid.

Ik denk zelfs dat geloven in iets het meer waarschijnlijk maakt. Dus dat je iets kan laten gebeuren door erin te geloven.

Net zoals de waarneming op zich hetgene dat is waargenomen beïnvloed.

Het voelt als een kwantumsprong. Een totaal andere kijk op de wereld en op mijn leven.

Het weten dat ik onderdeel bent van het geheel dus nooit echt alleen. Daardoor ben ik precies goed. Ik hoeft niets te bewijzen naar anderen. Het past. Het moet zo zijn en ik mag doen wat mijn hart me vertelt.

En dat geeft rust. De rust dat **ikzelf** kies wat belangrijk is, dat ik mijn ziel mag volgen.

Ik mag in de wereld staan alsof ik net geboren bent.

5) *Geloven op aarde*

Ik ben op aarde.

En ik heb een keus.

Ik kan de tijd verdrijven door doelloos rond te lopen als een toevallige voorbijganger of ik beschouw mij als onderdeel van een EENHEID, waarbij ik mijn zielsopdracht mag vervullen.

Ondanks de scepsis van de wereld om mij heen kies ik voor de tweede optie.

Hoewel ik het niet zo duidelijk zal zeggen tegen iedereen.

En ook zal het kritische stemmetje in mijn hoofd mij regelmatig aan het twijfelen maken.

Elke keer als ik twijfel, zal ik opnieuw hetzelfde paadje lopen. Terug naar de verbondenheid. Zodat ik me vrij voel om mijn hart en passie te volgen.

Geboren uit het beginsel
Als een gedachte van GOD
Zo zuiver en puur
Stralen en oogverblindend

Al snel bedekt en afgeschermd
Leer ik leven op aarde
In harmonie met de anderen
Of niet

Zoekend naar de weg terug
Verleid door het leven
Waar het lijden aan gekoppeld is
Omdat ik bent vergeten:
1) Dat ik één bent met de kosmos
2) Verbonden met alles wat bestaat
3) Dat ik precies ben hoe ik moet zijn
En alleen maar mijn hart hoeft te volgen